

Sygn. akt II Cz 26/15

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Wojciech Borodziuk

Sędziowie: SO Aurelia Pietrzak

SO Tomasz Adamski (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2015 roku w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną

odpowiedzialnością w B.

przeciwko: Skarbowi Państwa - Prezydentowi Miasta B.

o ustalenie

na skutek zażalenia powódki

na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 9 października 2014

roku sygn. akt I C 1812/13

postanawia:

oddalić zażalenie.

Sygn. akt II Cz 26/15

UZASADNIENIE

Powódka (...) Sp. z o.o. w B. domagała się ustalenia, że wypowiedzenie wysokości opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości pozwanego Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta B., dokonane przez niego było nieuzasadnione. Na skutek wypowiedzenia opłata roczna została ustalona przez pozwanego na kwotę 41.745,59 zł. Prawomocnym wyrokiem z dnia 14 maja 2014 r. Sąd ustalił, że opłata powyższa powinna wynosić łącznie kwotę 41.272,80 zł, czyli 99 % opłaty określonej przez pozwanego. W rozpoznawanej sprawie powstały koszty opinii biegłego sądowego, które na podstawie prawomocnego postanowienia z dnia 30 kwietnia 2014 r. wynosiły 5.194,78 zł. Koszty te zostały tymczasowo wyłożone ze Skarbu Państwa.

Postanowieniem z dnia 9 października 2014 r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy nakazał pobrać od powódki na rzecz pozwanego kwotę 5.194,78 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych (sygn. I C 1812/13).

W uzasadnieniu Sąd wskazał, że powódka przegrała sprawę w 99 %. W związku z tym zastosowanie znalazł przepis art. 100 k.p.c. który stanowi, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań, koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli

jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Nieuiszczonymi dotąd kosztami sądowymi - kosztami opinii biegłego, Sąd obciążył zatem w całości powódkę.

Zażalenie na postanowienie złożyła powódka i w istocie domagała się jego zmiany poprzez obciążenie pozwanego kosztami sądowymi - kosztami opinii biegłego oraz zasądzenia na jej rzecz kosztów postępowania zażaleniowego. Z ostrożności procesowej wносиła o odstąpienie od obciążenia jej powyższymi kosztami ze względu na reguły słuszności (art. 102 k.p.c.). Skarżąca zarzuciła rozstrzygnięciu Sądu Rejonowego naruszenie:

1. art. 98 § 1 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie polegające na nieobciążeniu pozwanego Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta B. kosztami procesu, w sytuacji, gdy sprzeciw powódki był uzasadniony i jego uwzględnienie doprowadziło do zmiany wysokości opłaty aktualizacyjnej ustalonej przez pozwanego,

2. art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 k.p.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i obciążenie powódki kosztami tymczasowo

wyłożonymi przez Skarb Państwa, w sytuacji gdy kosztami tymi winien być obciążony pozwany,

3. art. 102 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i obciążenie strony powodowej kosztami postępowania w sytuacji, gdy w przedmiotowej sprawie zaistniał wypadek szczególnie uzasadniony, gdyż wniesiony przez powódkę sprzeciw od orzeczenia Samorządowego Kolegium Odwoławczego w B. okazał się zasadny, ponieważ w postępowaniu administracyjnym w błędny sposób dokonano wyceny wartości użytkowanych przez powódkę nieruchomości, która to okoliczność była podstawą sprzeciwu, a który to błąd został wykazany w postępowaniu sądowym wskutek czego ustalono opłatę w odmiennej wysokości niż ustalona przez Prezydenta Miasta B..

Zdaniem skarżącej bez znaczenia dla określenia rezultatu sprawy, a zatem wskazania, która strona wygrała proces, jest okoliczność o jaką wartość różni się wysokość opłaty aktualizacyjnej ustalonej w wyniku postępowania sądowego od opłaty aktualizacyjnej ustalonej w postępowaniu administracyjnym. W jej ocenie, decydujące o fakcie, która ze stron wygrała proces jest okoliczność jakiegokolwiek zmiany wydanej przez stronę pozwaną decyzji administracyjnej, a zatem stwierdzenia, że wydana pierwotnie decyzja była nieprawidłowa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

zażalenie nie jest zasadne. Rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego odpowiada prawu.

Sąd Okręgowy nie podziela argumentacji skarżącej powódki, że o ustaleniu, jej wygranej w przedmiotowym procesie powinna decydować okoliczność, iż wniesione przez nią powództwo zostało uwzględnione w jakiegokolwiek części. Wskazać należy, że w istocie przedmiotem postępowania było obniżenie opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości stanowiących własność pozwanego. Prawomocnym wyrokiem z dnia 14 maja 2014 r. Sąd Rejonowy ustalił, że opłata powyższa powinna wynosić łącznie kwotę 41.272,80 zł, czyli 99% opłaty określonej przez pozwanego. Oznacza to, że powództwo zostało uwzględnione zaledwie w 1%, a tym samym powódka przegrała sprawę w 99%. W konsekwencji Sąd Rejonowy słusznie zastosował art. 100 k.p.c. wkładając na powódkę obowiązek zwrotu całości kosztów sądowych - kosztów opinii biegłego, skoro pozwany uległ tylko co do nieznaczej części swojego żądania.

Sąd Okręgowy nie znalazł jednocześnie podstaw do zastosowania w niniejszej sprawie art. 102 k.p.c. Przepis ten nie został również naruszony przez Sąd I instancji. Przypomnieć należy, że w art. 102 k.p.c. ustawodawca unormował zasadę słuszności, zgodnie z którą w

przypadkach szczególnie uzasadnionych, sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej kosztami w ogóle. Przywołany przepis stanowi odstępstwo od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Jest rozwiązaniem szczególnym, niepodlegającym wykładni rozszerzającej, wykluczającym stosowanie wszelkich uogólnień, wymagającym do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności. W utrwalonym

orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się stosowanie art 102 k.p.c., gdy: sprawa ma wątpliwy i dyskusyjny charakter (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 1971 r., I PZ 17/71), dochodzone roszczenie powoda wynika z niejasno sformułowanych przepisów (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 1973 r., I PR 456/73), strona przegrywająca znajduje się w wyjątkowo trudnej sytuacji majątkowej, a wytaczając powództwo była subiektywnie przeświadczona o słuszności dochodzonego roszczenia, natomiast strona wygrywająca korzystała ze stałej obsługi prawnej i nie poniosła dodatkowych nakładów na prowadzenie procesu (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 17 listopada 1972 r., I PR 423/72).

Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, że żadna z tych okoliczności nie zaktualizowała się w rozpoznawanym przypadku. W ocenie Sądu Okręgowego okoliczności takiej nie stanowi również fakt odmiennego obliczenia wartości nieruchomości, od których pobierane są kwestionowane opłaty roczne, w postępowaniu administracyjnym i sądowym. Skoro zaś w rozpoznawanej sprawie nie zaszedł szczególnie uzasadniony wypadek, to Sąd Rejonowy prawidłowo nie zastosował art. 102 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy oddalił zażalenie jako bezzasadne (art. 386 § 1 k.p.c. z zw. z art. 397 § 2 k.p.c.).